

Lenka Miller-Mlynčeková

Ako malé dievčatko túžila moderovať večerné televízne noviny. Postupom času sa však vyprofilovala a dala prednosť printovým médiám. V súčasnosti je vedúcou redaktorkou časopisu Naša univerzita a venuje sa najmä public relations. Popradčanka Lenka Miller-Mlynčeková si vyskúšala aj prácu na Ministerstve kultúry SR a zistila, že úradníčkou nikdy nebude. V budúcnosti by však chcela spojiť žurnalistiku s kultúrou...

Našla som sa v public relations

Prečo ste sa rozhodli žiť práve písaním?

Už ako malá školáčka som veľmi rada písala a mojím obľúbeným predmetom bol slovenský jazyk. Užívala som si najmä hodiny slohu. Navyše, na základnej škole som prispievala do školského časopisu a ako šiestička som sa stala súčasťou novovzniknutého školského rádia. Počas veľkých prestávok sme žiakom, a takisto aj učiteľom, hlásili správy. Tie sa týkali najmä noviniek na škole, no nechýbali ani perličky či básne. Neskôr, počas strednej školy, som začala prispievať do našich miestnych novín Poprad a aj do Podtatranských novín. Pamätám si, že vždy, keď sa ma dospelí pýtali, čím chcem byť, keď vyrastiem, hrdo som hovorila – novinárkou.

Rodičia vám nestáli v ceste? Nechceli mať radšej z malej Lenky pani doktorku?

Nie, nechceli a nebránili mi. Práve naopak. Odmala mi hovorili, že škola je to najdôležitejšie a všetko ostatné musí ísť bokom. Keď som im oznámila, čo chcem študovať, neboli prekvapení, lebo moje túžby poznali a asi im to prišlo prirodzené. Videli, že to, čo robím, ma baví. Pamätám si, že moja mama veľmi rada čítala moje slohové práce pred celou rodinou. Niekedy som sa až hanbila a v duchu som si hovorila – bože, už zase ich číta!

Pochádzate z Popradu. Vymenili ste každodenný pohľad na slovenské veľhory za bratislavské mrakodrapy...

Poprad je nádherné mesto, ale pre mňa až príliš pokojné. V Bratislave si každý príde na svoje. Pri výbere vysokej školy som sa nerozhodovala len pre odbor, ale aj pre mesto,

v ktorom zakotvím. Kto uvažuje o práci v médiách, mal by uvažovať aj o možnostiach praxe. Takmer všetci moji spolužiaci už počas školy praxovali v médiách. Neviem si to predstaviť napríklad v Ružomberku...

Aká ste boli študentka?

Nepatrila som k študentom, ktorí mali v indexe zhora nadol samé A. Neznamená to však, že ma škola nebavila. Práve naopak. Boli predmety, ktorým som sa venovala aj nad rámec štúdia. Napríklad som si na leto požičala z knižnice zaujímavé knihy na čítanie. Mala som rada najmä predmety Public Relations, Inzercia a reklama, Mediálny ateliér či Fotografia. Školu som mala rada aj preto, že nám poskytovala dostatok voľného času. Mohli sme tak naberať nové poznatky a skúsenosti z praxe.

Koho z pedagógov ste si obľúbili?

Doktorku Krížovú. Najmä pre jej profesionalitu, rozhľad a férovosť. Navyše, dokáže zaujať. Spomínam si, že nás učila zahraničnú politiku a keďže ma politika veľmi nezaujímala, myslela som si, že mi tento predmet nič nedá. Mýlila som sa. Štýlom, ktorým nám podávala nové poznatky a informácie, vo mne vzbudila záujem. Vážila som si aj odbornosť doktorky Škvarinovej, doktorky Follrichovej, docenta Sanda a ďalších.

Obleky, spoločenské šaty, vážne tváre a slzy šťastia. To všetko patrí k promóciám. Aké máte spomienky na tie svoje?

Nie som zástancom ľudí, ktorí si prídu vyzdvihnúť diplom na študijné oddelenie len v rifliah. Promócie patria k ukončeniu štúdia, a to najmä na univerzitnej pôde. Navyše, Univerzita Komenského je značka. Aj preto som rada, že som mala promócie.

V súčasnosti ste vedúcou redaktorkou časopisu Naša univerzita práve na Univerzite Komenského. Ako ste sa k tej práci dostali?

Už vo štvrtom ročníku som začala pracovať v tomto univerzitnom časopise. Možno jedným zo základných krokov k tejto práci bol aj Webjournal, teda internetový portál katedry žurnalistiky, ktorý založila doktorka Bachletová v čase, keď som bola štvrtáčka. Stala som sa editorkou rubriky Kultúra a Vizúálne umenie. Redigovala som a potom uverejňovala na webe novinárske prejavy, ktoré mi buď poslali spolužiaci alebo kolegovia z katedry. A v podstate toto robím dodnes.

Ako vás prijali noví kolegovia?

Samozrejme, že to nebolo na začiatku ľahké. Univerzita je svojím spôsobom konzervatívna a pretože som mala oveľa starších kolegov, nevedeli, ako ma majú prijať. Sledovaním mojej práce však postupom času zistili, že robím veci dobre a kvalitne. Dnes ma berú, dúfam, ako rovnocennú kolegyňu.

Po tých dlhých rokoch s perom a zápisníkom v ruke, baví vás ešte novinárčina?

Viac ako typická novinárska práca ma baví public relations. To je vlastne to, čo dodnes

robím. Nikdy by som si nepomyslela, že public relations bude niečo, čo budem robiť. Kedysi som ani nevedela, že niečo také existuje. Avšak po prvom priučnutí k tejto práci som zistila, že je to veľmi kreatívna práca a zahŕňa aj novinárske zručnosti.

Čo je náplňou vašej práce?

Public relations spája veľa oblastí. Naše PR oddelenie (čiže po slovensky – vzťahy s verejnosťou) má na starosti vnútorné, ale aj vonkajšie PR univerzity. Vnútorné je zamerané na študentov a zamestnancov. Vonkajšie na médiá a verejnosť. Dobrý „piarista“ musí vedieť písať tak, aby oslovil cieľovú skupinu. Takisto musí vedieť komunikovať s ľuďmi. Ja napríklad komunikujem od študentov cez profesorov až po vedenie univerzity. S každým z nich však treba hovoriť inak tak, aby sme získali informácie, aké potrebujeme. Ja sa zameriavam viac na vnútorné PR a kolegovia na vonkajšie. Časopis Naša univerzita je okrem webu najvýznamnejším médiom na univerzite, cez ktoré komunikuje nielen vedenie so študentmi a zamestnancami, ale aj fakulty medzi sebou. Príprava časopisu od návrhu obsahu, cez tvorbu a editáciu textov, výber fotografií, až po korektúry grafických náhľadov a prebratie hotového vydania – je v mojej réžii. Dôležité na pozícii PR pracovníka sú aj organizačné schopnosti, keďže každoročne pripravujeme rôzne akcie, ako napríklad Univerzitná kvapka krvi, či zbierku hračiek alebo kníh pre detské domovy.

Väčšina novinárov rada fotografuje. Aký je váš vzťah k fotoaparátu?

Fotografovanie ma veľmi baví. Tento talent som v sebe objavila počas pobytu v Amerike. Pre Našu univerzitu aj fotografujem a dokumentujem rôzne univerzitné akcie. Teda ja som také dievča pre všetko. Občas som i grafik, občas tiež trochu právnik a občas aj sekretárka.

V minulosti ste pracovali na Ministerstve kultúry SR...

Na Ministerstve kultúry SR som pomáhala tímu, ktorý pridieval granty organizáciám na rôzne kultúrne podujatia. Táto práca mi ukázala situáciu na slovenskej kultúrnej scéne. Utvrdila som sa, že chcem robiť žurnalistiku, no zároveň chcem robiť aj niečo v spojitosti s kultúrou. Verím, že tieto dve veci sa mi podarí raz spojiť.

„Ešte neviem, či si dám vytetovať hada na členok, alebo krížik za ucho. Uvidím o rok.“ Takto ste kedysi zakončili jeden zo svojich príspevkov uverejnených na Webjournale. Prešlo viac než len jeden rok. Máte tetovanie?

Teraz ste ma nacytali. Už si ani nepamätám, že som kedysi takýto článok napísala. Musím sa však priznať, že tetovanie mám. Je to práve krížik za pravým uchom!

Martin Piteľ

Foto: archív Lenky Miller-Mlynčekovej